

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 145/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., B., zastúpeného spoločnosťou AK JUDr. A, S., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokátka JUDr. A. S., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky oznámením Krajskej prokuratúry v B. č. k. Kc 225/09-10 z 12. januára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2010 faxom a následne 22. marca 2010 poštou doručená sťažnosť P. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oznámením Krajskej prokuratúry v B. (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 225/09-10 z 12. januára 2010.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Písomným podaním zo dňa 19. 08. 2008 som podal na Okresný súd Žiar nad Hronom návrh na vydanie platobného rozkazu proti žalovanému P. M. (...) na zaplatenie 54.000,- Sk t. j. 1.792,47 EUR s príslušenstvom. Návrhu bolo pridelené č. k. 4C/198/2008.

Prvostupňový súd rozsudkom zo dňa 12. 11. 2008 vyhovel môjmu návrhu a priznal mi nárok na zaplatenie istiny, úroku z omeškania a na náhradu trov konania. Okresný súd Žiar nad Hronom však zamietol môj nárok čo do zaplatenia zmluvnej pokuty vo výške 500,- Sk t. j. 16,60 EUR denne za každý deň omeškania od 29. 03. 2007 do zaplatenia.

Voči predmetnému rozsudku prvostupňového súdu som podal v zákonnej lehote odvolanie v časti týkajúcej sa zmluvnej pokuty, o ktorom rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici. Krajský súd v Banskej Bystrici svojim rozsudkom, č. k. 16Co/19/2009, zo dňa 05. 02. 2009, rozsudok okresného súdu potvrdil.

Mám za to, že tak rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj rozhodnutie prvostupňového súdu sú nezákonné a nesprávne z dôvodu, že spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle ust. § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p. v platom znení. Z uvedeného dôvodu som dňa 23. 10. 2009 podal na generálnu prokuratúru podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti vyššie uvedenému rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica v spojení s vyššie uvedeným rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom.

Prokurátor krajskej prokuratúry B. mi listom zo dňa 12. 01. 2010, sp. zn. 225/09-10 oznámil, že môj podnet odložil. Predmetné oznámenie mi bolo doručené dňa 18. 01. 2010.

Prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že moje argumenty uvedené v podnete a podanie mimoriadneho dovolania nepovažuje za dôvodné...

Mám za to, že pokiaľ prokurátor krajskej prokuratúry odložil môj podnet, pretože sám vyhodnotil, že sa stotožňuje s názorom súdov o absolútnej neplatnosti zmluvných ustanovení o zmluvnej pokute pre rozpor s dobrými mravmi a nepodal mimoriadne dovolanie na Najvyšší súd SR v súlade s mojím podnetom, porušil tým moje ústavne garantované právo na riadny proces.

Mám za to, že len Najvyšší súd SR by bol oprávnený objektívne posúdiť platnosť či neplatnosť zmluvných ustanovení o zmluvnej pokute. Preto prokurátor krajskej prokuratúry nebol oprávnený na takéto rozhodnutie a na odloženie môjho podnetu.

Prokurátor krajskej prokuratúry mi tak znemožnil domáhať sa mojich práv v rozpore so zákonom, nakoľko už nemám inú zákonnú možnosť dosiahnuť nápravu, keďže využitie možnosti podať mimoriadne dovolanie mi bolo znemožnené a odopreté. Svojim postupom prokurátor krajskej prokuratúry zabránil tomu, aby moja vec bola prerokovaná zákonom ustanoveným postupom na nezávislom a nestrannom dovolacom súde, ako znie dikcia ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy SR...“

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajská prokuratúra oznámením č. k. Kc 225/09-10 z 12. januára 2010 porušila jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, aby uvedené oznámenie zrušil a sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 320 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní

pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy oznámením krajskej prokuratúry č. k. Kc 225/09-10 z 12. januára 2010 o odložení jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania (podaného Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky) proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 4 C 198/2008-24 z 12. novembra 2008 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 Co 19/2009-68 z 5. februára 2009 (ktorý nadobudol právoplatnosť 18. marca 2009).

Z oznámenia krajskej prokuratúry, ktoré tvorí prílohu sťažnosti, vyplýva, že podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania bol odložený z dôvodu, že *„nie je naplnená podmienka porušenia zákona právoplatným rozhodnutím súdu v zmysle § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku“*.

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, II. ÚS 14/04, I. ÚS 7/04, II. ÚS 407/06).

Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označeným rozsudkom všeobecných súdov mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže platná zákonná úprava nezakladá sťažovateľovi právo (právny nárok) na vyhovie jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo strany generálneho prokurátora.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu (sťažnosti) hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Keďže v danom prípade nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označeným rozsudkom všeobecných súdov mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2010